

DE TIMOTHEÛS-REIS NAAR VLAANDEREN EN DE ARDENNEN

Diep in het hart van ieder mensch zit dat groote verlangen om te zwerven; dat hunkeren om de wijde wereld te zien. Skovgaard Petersen zegt in zijn mooie boek „Jeugd-ontwaken“ hierover: „De mensch heeft beweging noodig, de voeten willen loopen, de longen willen ruim ademen. Ons huis, waarin wij ons opgesloten voelen, als een bladknop in een omhulsel, benauwt ons; men wil er eens uit, om zich los te maken, om uit te groeien.“

Het is dus een normaal verlangen. Alleen, men moet dit verlangen in de juiste wegen weten te leiden. Veel menschen reizen er maar op los; zij eten als het ware alles op, wat de wereld maar schenken kan, en kijken niet of het groen is of geel, onrijp of rijp. En dan? Dan komen zij terug in hun gesloten huisje, hun dagelijksch werk met een groote onvoldaanheid in het hart, een nieuw oplaiend heimwee naar die wijde wereld vol vrijheid, genot en vreugde. Helaas zijn er ook duizenden Christenen, die op deze verkeerde wijze het reisverlangen in hun hart probeeren te bevredigen. Het zijn menschen, die hun Bijbel meenemen in hun koffertje; die de verlokkingen der wereldstad of van de mondaine badplaats ontloopen, en die toch eenzamer en armer dan ooit weerkeeren in hun huis of werkkring. Zij hebben een album vol foto's op hun tafeltje liggen, maar hun hart bleef leeg.

Waarom? Omdat zij niet reisden met God. Zij hadden hun Bijbel wel, maar niet die open oogen der ziel, waaruit God Zelf hun de wereld liet zien, de groote Schepping Zijner handen.

Zij zagen de wereld in één enkel gedeelte ervan, niet in haar geheel.

Zij zagen de horizonen van het mooie vreemde land, maar niet de gouden kimmen, die erachter lagen; die liefde en macht van God.

Nu is het heel moeilijk voor den enkeling, om zoo te reizen, als God wil, dat wij Zijn grootsche schepping zullen zien. Maar nog moeilijker is het om dit in een grooter verband te doen met een gezelschap. Men heeft dan met karakters te maken van verschillende aard; met oogen, die verschillend zijn ingesteld; met gemoederen, die totaal verscheiden zijn in afstemming. Toch is het mogelijk, wanneer al deze verschillende karakters maar leven binnen dien ééne gouden cirkel van de eenheid in Christus.

Daarom konden de redactie en uitgevers van ons blad „Timotheüs“ het wagen om een gezelschapsreis naar Vlaanderen en België te ondernemen.

Het programma was zóó samengesteld, dat het een eenheid vormde; dat het doel was en bleef: het lichaam ontspannen, door den geest te voeden; ontvangen door ook aan anderen wat te geven.

Te Antwerpen, Mechelen en Brussel bezochten wij de verschillende centra van het Protestantisme in Vlaanderen. Hoe verheugd waren de zusters en broeders aldaar ons te ontmoeten en met welk een vriendschap kwamen zij ons tegemoet. Men kan geen koud verslag maken van dit alles, de intimiteit van een zich één voelen in Christus laat zich niet beschrijven met enkele lijnen, of in enkele zinnen. Maar wij hebben allen gesmaakt iets van hetgeen Paulus moet gevoeld hebben, toen hij te Rome kwam en aldaar op de Appius-markt en de Drie Tabernen de broeders zag, die hem tegemoet kwamen. In de kerk te Mechelen zagen wij, hoe de Vlamingen zichtbaar zich verheugden in onze komst en het hun „herte deugd deed“ met ons te mogen zingen de liederen Sions. Te Brussel, in het eenige Protestantsche ziekenhuisje van geheel België, mochten wij ook iets schenken voor de zieken: druiven en andere vruchten, en tevens leetuur. Trouwens ook te Antwerpen en te Mechelen hebben wij de bibliotheken van een paar gemeenten mogen verrijken met Christelijke boeken, daar ieder deelnemer aan

de reis een drietal boeken had meegebracht voor dat doel. Een heerlijk moment van eenheid was, toen wij te Brussel aan tafel zaten, met de jeugdige werkers en wersters van de Evangelistenschool aldaar. Wat is daar gezongen en Gode ook dank gebracht voor al het heerlijke, dat Hij ons schenkt in den strijd van het leven en in den kamp voor Zijn Koninkrijk hier op aarde. De Vlaamsche broeders hebben onzen horizon verruimd, in ruil als het ware voor de vriendschap, die wij hen brachten. In het mooie Ardenland daarna, bewonderden wij die grootsche schepping van Gods handen: de waterval van Coö, de rotsen die soms waren bedekt met vroege morgennevels; de grot van Han, waarin men klein werd en stil, vooral toen een van de dames zong:

Mij spreekt het altemale....
Wat God geschapen heeft!

Maar een van de mooiste momenten was het afscheid te Valkenburg. Zoo kan heusch niet ieder gezelschap afscheid nemen, zooals wij het aldaar onder Gods genade mochten doen. Toen voelde iedereen, dat het een echte „Timotheüs“-reis was geweest. Het hart en de ziel waren verzadigd geworden, en niet enkel het oog en de herinnering. Niet de foto bleef bij ons over, de film van beelden en kleurscheelingen, maar de dank aan God voor al het schoone en goede, dat Hij ons had geschonken. En toch.... God gaf ons op het allerlaatste oogenblik nog een zeer goede les: vijf-en-twintig kilometer voor het einddoel van de reis, die meer dan 700 kilometer lang was geweest, faalde opeens de motor van onze autobus. Vlak vóór het einddoel riep God ons nog eenmaal toe: „Wees voorzichtig, mensch, al je mooie berekeningen, heel je goede organisatie, al je zorgen en je werken behooren tot het onvolmaakte menschenwerk, alleen het werk Mijner handen is volmaakt.“ En wij allen begrepen die waarschuwing. Wij voelden allen, zonder uitzondering.... dat wij haar noodig hadden, en daarom verstoorde het onze blijuoedigheid niet, en nog minder onze dankbaarheid jegens God.

Nu is de reis ten einde. Wij zijn allen weer heengegaan naar onze huizen en naar onzen arbeid. Het volle leven draait weer om ons heen, het sloopt dag aan dag, zoo geheel ongemerkt, een beetje van onze levenskrachten, ook al worden die door een jaarlijksche vakantie weer ten deele aangevuld.

Maar het geloof, de liefde, die God in deze vakantie ons schonk op de reis door Vlaanderen en de Ardennen, zal het geheele jaar ons blijven sterken en dragen door moeilijke oogenblikken heen. De vier dagen, in België doorgebracht, hebben op bijzondere wijze onze ziel gevoed. Soli Deo Gloria.

W. Laatsman

Het reisgezelschap bij den waterval van Coö